

eenzame gletschers veegt; reeds genoot ik met volle teugen van de verlevendigende, versterkende koude die mijne fantasie mij allengs zoo bar en zoo doordringend afmaalde, dat ik zeker zou gebibberd hebben, met wellust gebibberd, indien niet de temperatuur onder de zonnetent, waar ik lag te droomen 90° Fahrenheit had bedragen.

De schuins invallende, langzaam over het dek voortschrijdende zonnestrallen joegen mij weliswaar onophoudelijk van mijne gletschers weg, doch zij konden de ijspaleizen mijner droomen niet meer doen smelten. „Brandt maar op zon,” jubelde ik bij mij zelven. „Verzeng, kook, verschroei maar toe, ik ben voor langen tijd buiten uw bereik, nog één dag en — — —

Maar tusschen een en nogmaals een, vlamt en klieft de bliksem heen! —

Of ik aan bliksems dacht, toen ik plotseling het bruine, grijnzende gezicht van een inlandschen ordonnance voor mij zag, weet ik niet, maar geen bliksem had verlammerend op mij kunnen werken dan de inhoud van het papier dat de man mij voorhield en waarin ik werd uitgenoodigd — alsof het een pleiziertje gold — om voor gezien te teekenen, hetgeen het medoogenloos wreede noodlot over mij beschikt had. —

Het baatte niet, of ik al de oogen sloot in de hoop den benauwdten droom te zien verdwijnen; het hielp niet of ik al wegkeek van het papier om het netvlies de gelegenheid te geven een bedriegelijk beeld te verliezen; het gaf niets of ik mij zelf al trachtte diets te maken dat ik een tokorekening voor een dienstbrief had aangezien — duidelijk en in zwierige krulletters stond het daar zwart op wit geschreven: „dat de heer J. voorloopig nog aangehouden werd voor het blokkadestation der Noord-oostkust”.

Weg verlofsplannen! — weg droomen! — weg gletschers en bibberende genietingen; er dient nog meer geblokkeerd, nog meer gejaagd, op brandwacht gelegen en in de verzengende zon rondgedobberd te worden; nog meer gezweet, gezwoegd en gesloofd, met de bezieling en de veerkracht die daar uitgaat van het nieuwe evangelie, „Sulphatum chinine” geheeten, opdat het vleesch niet den geest beheersche, opdat men de verzenen niet tegen de prikkels sla! —

De hemel weet in hoeveel ironie ik nog rondgezwommen zou zijn, had ik niet bijtijds begrepen dat de rol van een melodramaheld, een Hollandsch zeeofficier niet past.

Kameraad Martin die tegelijk met mij naar Java zou vertrekken, betoonde zich innig begaan met mijn lot; hij meende het oprecht de goede jongen en het was geheel ter goeder trouw dat hij onder zijn vele troostgronden ook die vond: dat er toch veel verzachtends, veel verzoenends lag in de omstandigheid, dat dezelfde mailstoomer die mij anders naar Java gebracht zou hebben, mij ook naar mijne nieuwe bestemming voerde — dat ik toch een eindje zou meegaan! —

De eigenaardige bekoring die er voor den zeeman ligt in het wisselvallige